

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 9 listopada 2016 r.

Poz. 9576

Rozstrzygnięcie nadzorcze Nr LEX-I.4131.204.2016.MO

Wojewody Mazowieckiego

z dnia 3 listopada 2016 r.

dotyczy uchwały Nr XXVII/136/ 2016 Rady Gminy Puszcza Mariańska z dnia 30 września 2016 r. *w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego fragmenty wsi Budy Zaklasztorne, Stary Karolinów, Nowy Karolinów, Huta Partacka.*

WOJEWODA MAZOWIECKI

LEX-I.4131.204.2016.MO

Warszawa, 3 listopada 2016 r.

**Rada Gminy Puszcza Mariańska
ul. Stanisława Papczyńskiego 1
96 – 330 Puszcza Mariańska**

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 i 1579)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXVII/136/2016 Rady Gminy Puszcza Mariańska z dnia 30 września 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Puszcza Mariańska obejmującego fragmenty wsi Budy Zaklasztorne, Stary Karolinów, Nowy Karolinów, Huta Partacka, w odniesieniu do ustaleń:

- § 2 ust. 3 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) sporządzonych w skali 1:1000 (...)”;
- § 7 ust. 1 uchwały, w zakresie, w jakim nie zalicza do obowiązujących ustaleń planu terenów oznaczonych symbolem KDZp;
- § 32 ust. 2 pkt 3 lit. a uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 32 ust. 2 pkt 3 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 33 ust. 2 pkt 3 lit. a uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 33 ust. 2 pkt 3 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 34 ust. 2 pkt 3 lit. a uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 34 ust. 2 pkt 3 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 35 ust. 2 pkt 3 lit. a uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 35 ust. 2 pkt 3 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 36 ust. 2 pkt 3 lit. a uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 36 ust. 2 pkt 3 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 37 ust. 2 pkt 3 lit. a uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 37 ust. 2 pkt 3 lit. b uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) budowlanych”;
- § 41 uchwały, w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem 1B-1KDD.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 30 września 2016 r. Rada Gminy Puszcza Mariańska podjęła uchwałę Nr XXVII/136/2016 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Puszcza Mariańska obejmującego fragmenty wsi Budy Zaklasztorne, Stary Karolinów, Nowy Karolinów, Huta Partacka.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna). Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p.

Jedną z podstawowych zasad sporządzania planu miejscowego ustawodawca uregulował w art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem.

Ustawa o p.z.p., zgodnie z dyspozycją art. 1 ust. 1, określa m.in. zasady kształtowania polityki przestrzennej przez jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej oraz zakres i sposoby postępowania w sprawach przeznaczenia terenów na określone cele oraz ustalenia zasad ich zagospodarowania i zabudowy, przyjmując ład przestrzenny i zrównoważony rozwój za podstawę tych działań.

Z wnioskiem tym korespondują rezultaty wykładni systemowej. Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o p.z.p., w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należy uwzględniać szereg wartości, w tym m.in. w tym m.in.:

- wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury (art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p.);

- walory architektoniczne i krajobrazowe (art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy o p.z.p.);
- wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o p.z.p.);
- wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia (art. 1 ust. 2 pkt 5 ustawy o p.z.p.);
- prawo własności (art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy o p.z.p.).

Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Egzegeza przytoczonych powyżej przepisów prowadzi do konkluzji, iż zgodnie z wolą ustawodawcy, ustalenia planu muszą zawierać zasady, o których mowa w art. 15 ustawy o p.z.p., które uwzględniają również wartości, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o p.z.p. Zgodnie z art. 15 ustawy o p.z.p., projekt planu miejscowego zawiera część tekstową i graficzną (ust. 1), a art. 20 ust. 1 stanowi, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały, a część graficzna stanowi załącznik do uchwały. Ocenie legalności podlega zarówno treść uchwały przyjmującej plan miejscowy, jak i załączniki, czyli m.in. część graficzna.

Zakres przedmiotowy władztwa planistycznego gminy, w ramach którego ma ona możliwość wpływu na sposób wykonywania prawa własności, przez właścicieli i użytkowników terenów objętych ustaleniami planu miejscowego, nie jest nieograniczony i został szczegółowo określony w ustawie o p.z.p. poprzez wskazanie obowiązkowej i fakultatywnej (dopuszczalnej) treści planu miejscowego (art. 15 ust. 2 i 3) oraz w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p.*”, w szczególności zaś w jego ustaleniach zawartych w § 3, 4 i 7 oraz w § 8 ust. 2 zd. 1, który stanowi, że: „*Na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego*”.

Oznacza to, że nie każde rozstrzygnięcie związane swobodnie z przeznaczeniem, zagospodarowaniem i użytkowaniem terenu może być włączone do ustaleń planu, a jedynie takie, które mieści się ściśle w ramach tego, co ustawa określa ogólnie, jako ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego i określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu, a konkretnie wylicza w art. 15, natomiast ww. rozporządzenie doszczegóławia, jako nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, określone w § 4 tego rozporządzenia. W szczególności, wobec zasady hierarchiczności źródeł prawa, przedmiotem regulacji planu nie mogą być kwestie, które podlegają regulacjom aktów wyższego rzędu, ani tym bardziej regulacje planu nie mogą być z nimi sprzeczne.

Zgodnie ze wstępną częścią uzasadnienia, ustalenia planu miejscowego winny zawierać zasady, o których mowa w art. 15 ustawy o p.z.p. Stosownie do dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o p.z.p., w planie miejscowym określa się obowiązkowo „*szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym*”, przy czym przez czynności te należy rozumieć szczegółowo określoną, jednolitą procedurę „*scalania i podziału nieruchomości*”, o której mowa w Dziale III, Rozdz. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r. poz. 1774 z późn. zm.). Ponadto, zgodnie z § 4 pkt 8 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., „*ustalenia dotyczące szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości powinny zawierać określenie parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, w szczególności*

minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego”.

Tymczasem, na potrzeby przedmiotowego planu miejscowego ustalenia dotyczące zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości, sformułowano niezgodnie z powyższym przepisem rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p.

Powyższe wynika z ustaleń zawartych w:

- § 32 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b uchwały, w brzmieniu: „*Oznaczenie terenu 1A – 1MN-11MN (...) 2. Zasady zagospodarowania (...) 3) Szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości a) Minimalne powierzchnie działek budowlanych (...) b) Minimalne fronty działek budowlanych (...)”;*
- § 33 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b uchwały, w brzmieniu: „*Oznaczenie terenu 1B – 1MN (...) 2. Zasady zagospodarowania (...) 3) Szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości a) Minimalne powierzchnie działek budowlanych (...) b) Minimalne fronty działek budowlanych (...)”;*
- § 34 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b uchwały, w brzmieniu: „*Oznaczenie terenu 1C – 1MN (...) 2. Zasady zagospodarowania (...) 3) Szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości a) Minimalne powierzchnie działek budowlanych (...) b) Minimalne fronty działek budowlanych (...)”;*
- § 35 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b uchwały, w brzmieniu: „*Oznaczenie terenu 1B – 1MN/U (...) 2. Zasady zagospodarowania (...) 3) Szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości a) Minimalne powierzchnie działek budowlanych (...) b) Minimalne fronty działek budowlanych (...)”;*
- § 36 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b uchwały, w brzmieniu: „*Oznaczenie terenu 1C – 1U/MN (...) 2. Zasady zagospodarowania (...) 3) Szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości a) Minimalne powierzchnie działek budowlanych (...) b) Minimalne fronty działek budowlanych (...)”;*
- § 37 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b uchwały, w brzmieniu: „*Oznaczenie terenu 1B – 1U (...) 2. Zasady zagospodarowania (...) 3) Szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości a) Minimalne powierzchnie działek budowlanych (...) b) Minimalne fronty działek budowlanych (...)”.*

Z przytoczonych powyżej ustaleń uchwały wynika, że w ramach szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości, minimalne powierzchnie i minimalne szerokości frontów, określono w odniesieniu do działki budowlanej, zamiast do działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości.

Pojęcie „działki budowlanej”, zostało zdefiniowane w art. 2 pkt 12 ustawy o p.z.p., w brzmieniu: „*Ileż w ustawie jest mowa o: (...) 12) „działce budowlanej” – należy przez to rozumieć nieruchomość gruntową lub działkę gruntu, której wielkość, cechy geometryczne, dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenie w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych wynikające z odrębnych przepisów i aktów prawa miejscowego;”.*

Organ nadzoru wskazuje, że pojęcie „działka budowlana”, nie jest pojęciem tożsamym z pojęciem „działka”. Otóż skoro w przytoczonej powyżej definicji działki budowlanej zawarto pojęcie „nieruchomości gruntowej”, a także „działki gruntu”, to powyższe pojęcia należy rozważać w oparciu o przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z ww. ustawą przez:

- nieruchomość gruntową – należy przez to rozumieć grunt wraz z częściami składowymi, z wyłączeniem budynków i lokali, jeżeli stanowią odrębny przedmiot własności (vide art. 4 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami);

- *działce gruntu* – należy przez to rozumieć niepodzieloną, ciągłą część powierzchni ziemskiej stanowiącą część lub całość nieruchomości gruntowej (*vide* art. 4 pkt 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami).

Pojęciu „nieruchomość gruntowa” zawartej w ustawie o gospodarce nieruchomościami należy nadać również znaczenie, które wynika z definicji zawartej w art. 46 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 z późn. zm.), co oznacza, iż nieruchomość gruntowa obejmuje jedną lub więcej działek gruntu należących do tego samego właściciela, przy czym działki te nie muszą ze sobą sąsiadować, powinny być natomiast wpisane do tej samej księgi wieczystej. Natomiast termin „działka gruntu” zdefiniowany w art. 4 pkt 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami, nie jest tożsamy z pojęciem nieruchomości gruntowej, która może składać się z oddalonych od siebie części gruntu. Pojęcie działki gruntu w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami należy odnieść do działki ewidencyjnej, którym to pojęciem posługują się przepisy ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1629) oraz przepisy rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z 2016 r. poz. 1034).

Zgodnie z art. 2 pkt 8 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne, „*Ilekroć w ustawie jest mowa o: (...) 8) ewidencji gruntów i budynków (katastrze nieruchomości) – rozumie się przez to system informacyjny zapewniający gromadzenie, aktualizację oraz udostępnianie, w sposób jednolity dla kraju, informacji o gruntach, budynkach i lokalach, ich właścicielach oraz o innych podmiotach władających lub gospodarujących tymi gruntami, budynkami lub lokalami;*”. Skoro zatem na mocy art. 21 ww. ustawy, dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków stanowią podstawę planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, jak również gospodarki nieruchomościami, to zastosowanie mieć również będzie § 9 rozporządzenia w sprawie ewidencji gruntów i budynków [*§ 9 ust. 1 Działkę ewidencyjną stanowi ciągły obszar gruntu, położony w granicach jednego obrębu, jednorodny pod względem prawnym, wydzielony z otoczenia za pomocą linii granicznych*].

Egzegeza przytoczonych powyżej zapisów prowadzi do wniosku, że obie te definicje łączy ciągłość gruntu, jako części powierzchni ziemskiej, oraz jednorodność prawna pod względem podmiotowym. Oczywisty jest więc wniosek, że pojęcie nieruchomości nie jest tożsamy z pojęciem działki ewidencyjnej, jako najmniejszej jednostki powierzchniowej podziału kraju dla celów ewidencji.

Przepis § 4 pkt 8 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., jednoznacznie stanowi, iż ustalenia planu dotyczące określenia zasad i warunków scalania i podziału, winny odnosić się do działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, nie zaś do działki budowlanej.

Ustalenia zawarte w: § 32 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b, § 33 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b, § 34 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b, § 35 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b, § 36 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b oraz § 37 ust. 2 pkt 3 lit. a i lit. b uchwały, naruszają w istotny sposób, wymogi § 4 pkt 8 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p. Istotne naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego, stosownie do dyspozycji art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności powyższych ustaleń uchwały, w zakresie sformułowania „*(...) budowlanych*”.

Z dokonanej przez organ nadzoru analizy uchwały wynika, że plan zawiera sprzeczne zapisy pomiędzy jej częścią tekstową i graficzną, jak też sprzeczne ustalenia zawarte w poszczególnych częściach tekstu uchwały, dotyczące:

- terenów przeznaczonych pod komunikację;
- określenia skali rysunków planu, stanowiących załączniki nr 1A ÷ 1C do uchwały.

Z dyspozycji art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p. wynika, iż plan miejscowy składa się

zarówno z części tekstowej, jak i części graficznej. Powyższe wynika również z ustaleń § 2 pkt 4 i § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p. Z art. 20 ust. 1 zd. 2 ustawy o p.z.p. wynika, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią jedynie załączniki do uchwały. Treść tych przepisów wyraźnie wskazuje, iż część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. To część tekstowa planu zawiera normy prawne, rysunek planu obowiązuje więc tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa planu.

Powyższa kwestia znalazła swoje odzwierciedlenie w judykaturze w tym m.in. w:

- wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 2673/12, w którym Sąd stwierdził, iż „(...) zgodnie z art. 15 ust. 1 i § 2 pkt 4 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., projekt planu miejscowego zawiera część tekstową oraz graficzną i tak należy też rozumieć pojęcie "projekt planu miejscowego"; część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna załącznik do uchwały. Nadto na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego (§ 8 ust. 2 rozporządzenia). Z powołanych unormowań wynika, że część tekstowa planu winna znaleźć odzwierciedlenie w części graficznej. Zaś sprzeczność, brak korelacji, spójności rozważane są w kategoriach naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego. (...)”;
- wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt II OSK 1377/13, w brzmieniu: „W niniejszej sprawie zgodzić należy się z sądem I instancyjnym, iż zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003r Nr 80, poz. 717 ze zm.) obydwie części planu (graficzna i tekstowa) winny być spójne, co oznacza że pełny obraz rozwiązań planistycznych tj. przeznaczenie poszczególnych obszarów na terenie objętych planem daje dopiero łączne odczytanie obydwu części.”;
- postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 marca 2011 r., sygn. akt II OZ 191/11, w brzmieniu: „Sąd słusznie wskazał, że oczywistym jest, że stwierdzenie nieważności określonych uregulowań w części tekstowej planu oznacza utratę ważności odpowiadających im rozwiązań graficznych przyjętych na rysunku planu. Zgodnie bowiem z art. 20 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.) część tekstowa planu stanowi treść uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Przepis § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) stanowi, iż na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń. Treść tych przepisów wyraźnie wskazuje, iż część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. To część tekstowa planu zawiera normy prawne, rysunek planu obowiązuje więc tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa planu.” (publ. LEX 1080455);
- wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1458/11, w którym „Sąd zwraca uwagę, że pod pojęciem "ustaleń planu" należy rozumieć jego merytoryczną treść mającą charakter normatywny, co oznacza, że ustalenia normatywne planu należy odkodowywać zarówno z jego części tekstowej, jak i graficznej.” (publ. LEX 1070339);

- wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 lutego 2007 r., sygn. akt II OSK 508/06, w którym Sąd stwierdził: „*Błędne jest stanowisko skarżącego, że część graficzna planu zagospodarowania przestrzennego może zawierać oznaczenia niemające odniesienia wprost do części tekstowej planu i że zgodnie z art. 8 ust. 1 pow. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym ustalenia części graficznej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stanowią treść uchwały rady gminy składającą się na przepis gminny w postaci norm tekstowych. Część graficzna (rysunek planu) stanowi wprawdzie integralną część planu, pełni jednak rolę służebną i wyjaśniającą tekst i jest wiążąca pod warunkiem, że tekst planu odsyła do rysunku lub do niego nawiązuje. Sam rysunek (część graficzna) nie jest ani przepisem, ani normą prawną i obowiązuje tylko w łączności z częścią tekstową planu. Nie może więc zawierać oznaczeń, które nie znajdują oparcia w części tekstowej planu.”;*
- wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 grudnia 2007 r. sygn. akt II OSK 1732/06, teza 2 „*Skoro, moc wiążąca rysunku planu wynika z zapisów części tekstowej, to tekst planu winien wskazywać na przeznaczenie określonego terenu pod ulice, a część graficzna odzwierciedlać konkretny zapis.*” (publ. LEX nr 418919);
- wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 13 października 2009 r. sygn. akt II SA/Lu 393/09, w którym stwierdzono: „*W tym zakresie należy pamiętać, iż plan miejscowy składa się z części tekstowej, zawierającej ustalenia planowe oraz graficznej (rysunku planu). Rysunek planu jest zatem integralną częścią planu i ma tym samym moc wiążącą. Część graficzna planu jest "uszczegółowieniem" części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu. Część tekstowa planu nie może zatem zawierać ustaleń, które nie znajdują oparcia w części graficznej planu.*”;
- wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 16 maja 2015 r. sygn. akt IV SA/Po 256/13, w którym stwierdzono, że: „*W tym zakresie należy pamiętać, że plan miejscowy składa się z części tekstowej, zawierającej ustalenia planowe oraz graficznej (rysunku planu). Rysunek planu jest zatem integralną częścią planu i ma tym samym moc wiążącą. Część graficzna planu jest "uszczegółowieniem" części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu.”;*
- wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 17 czerwca 2015 r. sygn. akt II SA/Gd 318/14, w którym Sąd stwierdził, iż: „*Art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. Następnie art. 20 ust. 1 tej ustawy wyjaśnia, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały, a część graficzna stanowi załącznik do uchwały. Ponadto zgodnie z § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587) na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń. Z powołanych przepisów wynika, że plan miejscowy składa się z części tekstowej, zawierającej ustalenia planowe oraz z części graficznej (rysunku planu). Rysunek planu jest zaś integralną częścią planu i ma tym samym moc wiążącą. Część graficzna planu jest "uszczegółowieniem" części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych też względów nie może być rozbieżności pomiędzy*

częścią tekstową planu a rysunkiem planu (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 256/13). Skoro inaczej kształtuje się normatywność części tekstowej, a nieco inaczej - części graficznej rzonego planu, będącej jego integralnym elementem a także z uwagi na fakt, że część graficzna stanowi wyjaśnienie (uzupełnienie) części tekstowej, to powstałe w ten sposób nieścisłości mogą uniemożliwić zastosowanie planu w praktyce. Pamiętać bowiem trzeba, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym narzędziem planistycznym, za pomocą którego w sposób wiążący ustala się przeznaczenie terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określa sposoby ich zagospodarowania i zabudowy (art. 14 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), a jego ustalenia kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości (art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Wiążą one zatem zarówno podmioty władzy, w tym organy administracji publicznej, jak i podmioty pozostające poza strukturą tej władzy, tj. jednostki i ich organizacje (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2001 r., sygn. akt III RN 203/00, OSNP 2001, nr 20, poz. 606). Dlatego też ewidentna sprzeczność pomiędzy treścią uchwały a jej częścią graficzną narusza zasady sporządzenia planu miejscowego i w konsekwencji powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 5 listopada 2010 r., sygn. akt II SA/Po 486/10, <https://orzecznia.nsa.gov.pl>).”

Ze stanowiska judykatury w tym m.in. z przytoczonych orzeczeń wynika, że zarówno z przepisów ustawy o p.z.p., jak i poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), rysunek planu miejscowego obowiązywał tylko w takim zakresie, w jakim został on opisany w części tekstowej.

Stanowisko judykatury potwierdza również doktryna:

- Igor Zachariasz *Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Komentarz LEX*, Warszawa 2013 LEX a Wolters Kluwer business, str. 153 teza 2. do art. 15: „Projekt planu miejscowego zawiera część tekstową i graficzną. Zgodnie z poglądem reprezentowanym w orzecznictwie sądów administracyjnych, rysunek planu jako znak graficzny nie może wiązać bezpośrednio, nie spełnia bowiem wymogów normy prawnej związanych z jej klasyczną budową: hipoteza, dyspozycja, sankcja. Rysunek planu w procesie stosowania prawa może być uwzględniony tylko w takim zakresie, w jakim jest "opisany" w tekście planu, ściślej - w jakim tekst planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku.”;
- Zygmunt Niewiadomski *Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne Komentarz*, Warszawa 2013, Wydawnictwo C.H. Beck, str. 157 teza 2. do art. 15 „Projekt planu miejscowego a zatem przyszły plan miejscowy, musi zawierać część tekstową i graficzną. (...) Zgodnie z przepisami Proj.PlanZagR projektem planu miejscowego jest projekt tekstu planu miejscowego i projekt rysunku planu miejscowego. Tekst planu miejscowego stanowi treść uchwały rady gminy i jego redakcja przybiera postać przepisów prawnych. Rysunek planu jest załącznikiem graficznym do uchwały w sprawie planu miejscowego. Rysunek planu obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekstu planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku.”.

Stanowisko doktryny i judykatury, jak również sam przepis art. 15 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., a także § 2 pkt 4 i § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., nie pozostawia wątpliwości, iż ustalenia części graficznej wiążą w takim zakresie, w jakim są one opisane w części tekstowej.

Z przytoczonych przepisów, orzeczeń a także stanowisk judykatury wyraźnie wynika, że nie może istnieć sprzeczność pomiędzy ustaleniami części tekstowej i graficznej, zaś takie naruszenie kwalifikowane jest jako istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego

i na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p. oznacza konieczność stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały we wskazanej części.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o p.z.p., ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Zgodnie z § 4 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., ustalenia projektu tekstu planu miejscowego dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów. W myśl § 7 pkt 8 ww. rozporządzenia, projekt rysunku planu miejscowego powinien zawierać m.in. oznaczenia terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania wydzielonych liniami rozgraniczającymi. Ponadto, zgodnie z § 8 ust. 2 ww. rozporządzenia „*Na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu i projektem tekstu planu miejscowego. Do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń*”.

Sprzeczne zapisy pomiędzy częścią tekstową i graficzną uchwały, jak też zawarte w części tekstowej uchwały, dotyczące terenów przeznaczonych pod komunikację wynikają z ustaleń zawartych w:

- § 7 ust. 1 uchwały, w brzmieniu: „*1. Na rysunku planu zostały wyznaczone tereny o następującym przeznaczeniu podstawowym: (...) KDGp – teren komunikacji – teren pod poszerzenie drogi publicznej kategorii wojewódzkiej, klasy głównej, KDD – teren komunikacji – tereny dróg publicznych kategorii gminnej, klasy dojazdowej, KDDp – teren komunikacji – tereny pod poszerzenie dróg publicznych kategorii gminnej, klasy dojazdowej.*”;
- § 8 ust. 1 pkt 1 lit. a uchwały, w brzmieniu: „*1. Zasady ustalania położenia linii rozgraniczających: 1) Ustala się, że linie rozgraniczające tereny dróg publicznych o szerokości podanej w planie są wyznaczone następująco: a) dla terenu poszerzenia istniejącej drogi powiatowej klasy zbiorczej nr 4718W oznaczonego symbolem 1A-1KDZp, linie rozgraniczające zostały wyznaczone jako osiowe poszerzenie istniejącej drogi do 20.0m (szerokość w granicy opracowania zmienna do 3.0m);*”;
- § 22 ust. 1 pkt 2 uchwały, w brzmieniu: „*1. Określenie układu komunikacyjnego wraz z parametrami oraz klasyfikacją dróg: (...) 2) Obsługa komunikacyjna terenów na fragmencie nr 1A opiera się o drogę powiatową nr 4718W klasy zbiorczej, której część znajduje się w granicach planu i oznaczono ją w planie symbolem 1A-1KDZp;*”;
- § 22 ust. 2 pkt 1 uchwały, w brzmieniu: „*2. Określenie powiązań układu komunikacyjnego z układem zewnętrznym: 1) Ustala się, że na fragmencie nr 1A układ komunikacyjny powiązany jest z drogą wojewódzką nr 719W relacji Warszawa – Kamion poprzez drogę powiatową nr 4718W oznaczoną w planie symbolem 1KDZp umożliwiając połączenie z sąsiednimi gminami /Wisłok, Radziejowice, Skierniewice, Bolimów/;*”;
- § 32 ust. 2 pkt 2 lit. a tiret pierwsze uchwały, w brzmieniu: „*Oznaczenie terenu 1A – 1MN-11MN (...) 2. zasady zagospodarowania (...) 2) parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu a) Linie zabudowy nieprzekraczalne – 8.0m od linii rozgraniczającej teren poszerzenia drogi powiatowej oznaczony symbolem 1A-1KDZp,*”;
- § 40 uchwały, w brzmieniu: „*Oznaczenie terenu 1C-1KDZp 1. Przeznaczenie terenu 1) Przeznaczenie podstawowe Teren komunikacji – teren pod poszerzenie drogi publicznej kategorii powiatowej, klasy zbiorczej. 2. Linie rozgraniczające terenu, zasady zagospodarowania 1) Szerokość dróg publicznych w liniach rozgraniczających – od 2,0m do 3,0m dla terenu poszerzenia drogi oznaczonej symbolem 1C-1KDZp (całkowita szerokość*

drogi – 20,0m). 2) – tereny obejmują realizację elementów drogi i urządzeń z nią związanych, – realizację sieci infrastruktury technicznej zgodnie z przepisami odrębnymi, – ustala się stosowanie narożnych ściąg linii rozgraniczających na skrzyżowaniach dróg zgodnie z wymaganiami przepisów odrębnych tj. 10,0m x 10,0m określonych na rysunku planu.”;

- § 41 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 uchwały, w brzmieniu: „Oznaczenie terenu 1A-1KDD – 4KDD, 1B-1KDD 1. Przeznaczenie terenu 1) Przeznaczenie podstawowe Teren komunikacji – teren pod poszerzenie drogi publicznej kategorii gminnej, klasy dojazdowej. 2. Linie rozgraniczające terenu, zasady zagospodarowania 1) Szerokość dróg publicznych w liniach rozgraniczających – 10,0m dla terenów dróg oznaczonych symbolem: 1A-1KDD, 1A-2KDD, 1A-3KDD, 1A-4KDD.”.

Z przytoczonych powyższej ustaleń uchwały oraz z rysunków planu, stanowiących załączniki nr 1A, 1B i 1C wynika, że:

- w § 7 ust. 1 uchwały, wśród terenów przeznaczonych pod komunikację, nie wymieniono terenu pod poszerzenie istniejącej drogi publicznej, kategorii powiatowej, klasy zbiorczej oznaczonego na rysunku planu symbolem 1KDZp, co wskazuje, że nie jest przedmiotem ustaleń planu; tymczasem dla terenu oznaczonego symbolem 1A-1KDZp, zawarto w uchwale ustalenia odnoszące się do tego terenu dotyczące określenia: jego linii rozgraniczających (§ 8 ust. 1 pkt 1 lit. a uchwały), obsługi komunikacyjnej terenów wyznaczonych na załączniku nr 1A (§ 22 ust. 1 pkt 2 uchwały), powiązania z innymi terenami przeznaczonymi pod komunikację (§ 22 ust. 2 pkt 1 uchwały), nieprzekraczalnych linii zabudowy od tego terenu (§ 32 ust. 2 pkt 2 lit. a tiret pierwsze uchwały); uchwała nie zawiera jednak ustaleń szczegółowych dla terenu oznaczonego symbolem 1A-1KDZp, który wyznaczono na załączniku nr 1A i oznaczono symbolem 1KDZp; **natomiast w § 40 uchwały zawarto ustalenia szczegółowe dla terenu oznaczonego symbolem 1C-1KDZp, którego nie wyznaczono na załączniku nr 1C do uchwały;**
- z wymienionych w § 41 uchwały, oznaczeń terenów wynika, że zawiera on ustalenia szczegółowe m.in. dla terenu oznaczonego symbolem 1B-1KDD; tymczasem w § 41 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 uchwały, nie ustalono szerokości w liniach rozgraniczających drogi oznaczonej symbolem 1B-1KDD; **ponadto, na załączniku nr 1B nie wyznaczono terenu o tym symbolu.**

Natomiast sprzeczne zapisy pomiędzy częścią tekstową i graficzną uchwały, jak też zawarte w części tekstowej uchwały, dotyczące określenia skali rysunków planu, stanowiących załączniki nr 1A ÷ 1C do uchwały, wynikają z ustaleń zawartych w:

- § 2 ust. 3 uchwały, w brzmieniu: „3. Granice obszaru objętego planem oznaczone są odpowiednim symbolem graficznym na rysunkach planu sporządzonych w skali 1:1000 stanowiących załączniki nr od 1A do 1C (graficzne) do niniejszej uchwały.”;
- § 3 ust. 1 pkt 2 uchwały, w brzmieniu: „1. Plan obejmuje: (...) 2) rysunki planu w skali 1:2000 stanowiące załączniki nr od 1A do 1C;”;
- § 5 ust. 1 pkt 2 uchwały, w brzmieniu: „1. Ilekroć w uchwale jest mowa o : (...) 2) rysunku planu – należy przez to rozumieć rysunki sporządzone na mapie zasadniczej i ewidencyjnej w skali 1:2000, stanowiące załączniki nr 1A, 1B, 1C (graficzne) do niniejszej uchwały;”

oraz z rysunku planu, stanowiącego załączniki nr 1A ÷ 1C do uchwały, na których skalę ich sporządzenia, jako 1:2000, określono w formie liczbowej i liniowej.

Z powyższego wynika, iż ustalenia § 2 ust. 3 uchwały, są sprzeczne z ustaleniami § 3 ust. 1 pkt 2 i § 5 ust. 1 pkt 2 uchwały oraz ze sporządzonymi rysunkami planu. Biorąc pod uwagę powyższe niezbędnym jest stwierdzenie nieważności § 2 ust. 3 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) sporządzonych w skali 1:1000 (...)”, jako niezgodnej ze wskazanymi powyżej. Wyeliminowanie ustaleń w tym zakresie doprowadzi do spójności ustaleń uchwały.

Wskazane powyżej uchybienia stanowią o braku powiązania tekstu z rysunkiem, a tym samym o naruszeniu § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., jak też o sprzeczności ustaleń tekstu uchwały. Ewentualna sprzeczność pomiędzy treścią uchwały a jej

częścią graficzną narusza w sposób istotny zasady sporządzenia planu miejscowego i w konsekwencji powoduje nieważność uchwały rady gminy we wskazanej części.

W kontekście powyższych naruszeń organ nadzoru wskazuje, że zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, oraz istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia, w sposób istotny, zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co oznacza konieczność wyeliminowania części ustaleń uchwały z obrotu prawnego.

Istotność naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego należy przy tym kwalifikować, jako bezwzględny wymóg spełnienia dyspozycji:

- art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o p.z.p. oraz § 4 pkt 8 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., dotyczących określenia parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości;
- art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 oraz § 2 pkt 4 i § 8 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., w zakresie konieczności powiązania części tekstowej z częścią graficzną;
- art. 4 ust. 1, art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p., a także § 4 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu m.p.z.p., w zakresie jednoznacznego określenia przeznaczenia terenu.

Istotność powyższych naruszeń należy również kwalifikować przez pryzmat rozwiązań przestrzennych w nim przyjętych, które byłyby inne gdyby do powyższych naruszeń nie doszło.

Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieścisłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1174/05, LEX nr 296073). Ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu, nadzorczym mają istotny wpływ na przyjęte rozwiązania przestrzenne.

Wziąwszy powyższe pod uwagę organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXVII/136/2016 Rady Gminy Puszcza Mariańska z dnia 30 września 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Puszcza Mariańska obejmującego fragmenty wsi Budy Zaklasztorne, Stary Karolinów, Nowy Karolinów, Huta Partacka, w części dotyczącej ustaleń wskazanych w petitum niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały umożliwi zastosowanie, w odpowiednim zakresie, art. 28 ust. 2 ustawy o p.z.p.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Zdzisław Szipera